

XVIII.

Betænkning

over

Forslag til Lov om Ægteskabs Indgaaelse.

(Afgiven af Landstingets Udvalg den 17. Februar 1905.)

Udvalget, som bestaar af de samme Medlemmer, der i to forudgaaende Samlinger behandlede Lovforslaget, har atter ligesom sidst delt sig i et Flertal (Breinholt, Carstensen, Goos, Moltke-Bregentved og Nordby) og to Mindretal (det ene dannet af S. Jensen, Sørensen-Egaa og Vestergaard-Gjødstrup, det andet af J. Pedersen). Saavel Flertal som Mindretal fastholde i alt væsentligt de tidligere indtagne Standpunkter, for hvilke der i foregaaende Aars Betænkninger er gjort udførlig Rede, og til hvilke det, for her at undgaa unødvendige Gentagelser, formentlig vil være tilstrækkeligt at henvise, idet de ere vedføjede nærværende Betænkning som Bilag.

Der er dog siden disse Betænkningers Afgivelse fremkommet nogle ny Momenter i Sagen, som det vil være nødvendigt her at behandle; til disse høre 1) *de Forandringer*, der ere foretagne i Lovforslaget siden dets sidste Fremsættelse, og 2) *den Behandling*, Sagen har været undergiven i „det kirkelige Udvalg“.

Den i Lovforslagets § 9 foretagne Forandring, hvorefter Ægteskabsforstanderen bliver forpligtet til at give Møde i Brudens eller Brudgommens Hjem, naar Begæring derom fremsættes, erkender Fler-

tallet — selve Ægteskabsforstanderinstitutionen forudsat — at være en Forbedring, der, om den end ikke kan tillægges nogen synderlig Rækkevidde, dog maa antages at ville værdsættes af adskillige Brudefolk, saa Hensynet til en derved forøget Udgift for Staten derfor tør lades ude af Betragtning.

Ganske anderledes stiller Forholdet sig til den Forandring i § 20, hvorefter Præsten kan nægte at foretage kirkelig Indvielse af et Ægteskab, naar et Flertal af Menighedsraadet giver ham Medhold heri. Allerede den Omstændighed, at Menighedsraad — i alt Fald i deres nuværende Skikkelse — kun ere en til visse Aar begrænset Institution, synes at maatte gøre det utilraadeligt at give saadanne Raad en varig Plads i en paa ubegrænset Tid given Lov, og med hvilke Forventninger der end maaske kan ses hen til de nystiftede Menighedsraads Fremtidsarbejde paa de dem ved Loven tillagte Virkefelter, maa det dog efter Flertallets Mening være betænkeligt, som § 20 bestemmer, at give dem en hel ny Opgave og tilmed en, der utvivlsomt ligger ret fjernt fra deres naturlige Omraade. Hvad der imidlertid foruden denne nærliggende Betragtning ganske særlig vækker Betænkelighed hos Flertallet, er den Omstændighed, at et Menighedsmedlem vil